

skyldes til Dels finansielle Hensyn. Sagen er nemlig den, at naar man tumler med en Toldlov som denne, støder man evindeligt og evindeligt paa det og det, der skulde nedsættes meget mere. Men hvor skal jeg skaffe Pengene fra? Lad os vel huske paa, at naar de ærede Medlemmer blot stille den Fordring til mig, at jeg skal foreslaa de samme Nedsættelser som i 1900, betyde disse samme Nedsættelser i Millioner af Kroner meget mere nu. Naar det var $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Petroleum i 1896—1897. — jeg nævner Tallene ud af Hovedet —, er det nu 2 Mill., og $1\frac{1}{2}$ Mill. da paa Kul er nu 2 Mill., og naar det var 700,000 paa Jern, er det nu 1 Mill. Vil man blot tage de store Positioner, hvor man er kommen med de samme Nedsættelser, og sammenligne dem, vil man se, at det nu drejer sig om mange flere Penge med de samme Nedsættelser som i 1897, og saa kommer der et Tidspunkt, da man ikke kan gaa længere, da man maa sige til sig selv, at hver eneste Øre, der nu skal ofres paa Tømmer og Træ f. Eks., skal jeg tage fra de Ting, som jeg ellers har villet frigive i samme Omfang som hidtil, og saa bøjer man sig til syvende og sidst for de finansielle Hensyn og siger: Vi gøre Nedsættelserne paa Positionen Tømmer og Træ mindre end det egentligt var vort Ønske. Det er alligevel ikke de eneste Grunde, jeg har ogsaa andre Grunde, men om dem ønsker jeg helst først at udtale mig for det Udvalg, der bliver nedsat om Sagen. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), at det er ikke Gods ejersmørelse.

Saa havde det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) endnu nogle Enkeltheder at indvende. Jeg skal heller ikke komme ind paa disse Enkeltheder. Jeg har ikke set hans Udtalelser i Fortrykket og tør ikke komme ind paa dem alene efter, hvad jeg hørte. Jeg tror, det ærede Medlem paa et enkelt Punkt tog fejl, men jeg tør dog ikke sige det bestemt. Jeg vil derimod sige, at naar det ærede Medlem og jeg ere enige om Hovedlinierne, og det ere vi, og naar jeg er fuldkommen overbevist om, at det ærede Medlem vil være med til at gøre et alvorligt Forsøg paa, om vi dog ikke kunne faa den Skamplet vasket af os som Lovgivningsmagt, at vi vedblive med denne gamle Toldlov, som er fuldstændig forældet, og som det i Længden er umuligt at administrere med —, da jeg er fuld-

stændig overbevist om, at det ærede Medlem vil gøre et alvorligt Arbejde derfor, saa er jeg ogsaa fuldkommen sikker paa, at vi med Hensyn til disse Enkeltheder let ville naa til Enighed. Jeg tror, det er meget forstandigere, at jeg ikke ved at optage Debatten staar og binder mig stærkere til enkelte Ting, end det er nødvendigt, og jeg tror ogsaa, det ærede Medlem er enigt med mig i, at det eneste rette Forum at diskutere disse Enkeltheder for, er Udvalget. Først der kunne vi se dem i deres Sammenhæng med den hele Tarif og i deres finansielle Sammenhæng med de øvrige Ting, og der kunne vi saa endelig komme til en Afgørelse. Derfor vil jeg, som sagt, ikke gaa ind paa disse Enkeltheder, idet jeg stoler paa, at vi nok skulle naa over dem.

Hermed er jeg færdig med Toldloven, og jeg har ikke mange Ord tilbage at sige. Jeg glæder mig over, at Arveskatten ikke har fundet nogen Modstand. Jeg vil særlig takke det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel), fordi han ret uforbeholdent og uden Betingelser udtalte sin Tilslutning til Arveskatten. Denne Skat er jo — derom kan der ingen Tvivl være — en demokratisk Skat, og der, hvor den vil virke, er oppe mellem de store Formuer. Jeg mener, at de store Formuer kunne, og jeg haaber ogsaa, at de ville, betale den Byrde, der her lægges paa dem. Det glæder mig, at det ærede Medlem for Horsens, der jo hører til det Parti, som væsentligt repræsenterer de mere velstillede i Landet, ganske uforbeholdent gav sin Tilslutning her til. De ærede Medlemmer for Københavns 11te Valgkreds og Randers Amts 6te Valgkreds gave jo ogsaa ret uforbeholdent deres Tilslutning. Det ærede Medlem for Saksøbing gjorde det naturligvis ikke, men det ventede jeg heller ikke.

Saa have vi Vinskatten tilbage. Man er jo ikke kommen langt ind paa dette Spørgsmaal, men jeg har ikke hørt andre Argumenter mod dette Forslag end dem, som Vinhandlerne have serveret os, og jeg hørte nok, at de vare nok for det ærede Medlem for Saksøbing til at erklære, at dette Forslag er umuligt. Men jeg vil dog sige, at vi ere vel ikke komne saa vidt, at vi lade Vinhandlerne bestemme, hvordan en Lov om Vinskat skal være. Det synes jeg dog, vi ikke kunne lade dem bestemme. Jeg ser nok, at den københavnske Presse tager det meget alvorligt. Naar et Blad interviewer en Vinhandler og han udtaler en skarp Fordømmelse over, at man vil